

ΜΑΪΟΣ

Ὁ Ἀπρίλης, ξανθός, ἀρχοντιὰ φουμισμένη,
Ζαχαρένια θωριὰ, ὁ Ἀπρίλης πεθαίνει!
Καὶ ὁ Μάϊς ἀπάνου του γέρνει,
Χαροκόπος λεθένης, μὰ δίχως μυαλά,
Καὶ τοῦ φρόνιμου Ἀπρίλη τὰ μάτια σφαλαῖ,
Καὶ τὰ πλούτη του πέρνει.

Ὁ Ἀπρίλης σωρούς ὀθσαυρούς καὶ καλούδια,
Τί πουλιὰ, τί νερά, τί ὄρσοιαί, τί λουλούδια,
Σ τὰ παλάτια τὰ πράσιν' ἀφίνει!
Κ' ἀπ' τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' τὴν πρώτη νυχτιὰ
Σὲ μεγάλη ὁ Μάϊς γιορτῆ μ' ἀπληστία
Τ' ἀραδιάζει, τὰ χύνει.

Μὲ τ' ἀθρόνια καλεῖ τὴ χαρὰ καὶ τὴ χάρι'
Ὅπου νιῶτα, παιδὶ, λυγερῆ, παλληκάρη,
Ὅπου φτώχεις, ὅπου πλοῦτος γελᾷ,
Τοῦ γλυκοῦ μηνυτῆ καταφτάν' ἡ λαλιά'
Ἡ ζωὴ μὲ ὀλάνοιχτη τρέχει ἀγκαλιὰ
Σ τὸ τραπέζι τοῦ Μάϊ.

Τῆς ἀγούλας τὸ φῶς πολυέλαιο ἔχουν,
Τραγουδοῦν κι' ἀγαποῦν καὶ θερίζουν καὶ τρέχουν.
Σ τ' ἀποφάγια 'σάν' πρόβαλ' ἡ 'μέρα,
Φεύγ' ἡ νιότη χορτάτη καὶ φεύγ' ἡ ζωὴ,
Σ ταῖς ἀγάπαις ἡ χάρι, ἡ χαρὰ 'ς τὴ βοή,
Τὸ παιδὶ εἰς τὴ μητέρα.

«—Τὸ στεφάνι ποῦ βλέπεις, αὐτὸ τὸ στεφάνι,
'Ἀπ' τὰ πλούτη τοῦ Μάϊ ἐγὼ τῶχω κάνει,
Μητεροῦλα, μὲ λούλουδα χιλιά'
Ταπεινά κι' ἀκριβὰ, εἶνε μία χρᾶ'
Πῶς ταϊρίζουνε, κύττα, ζαμπάκια λαμπρὰ
Μὲ φτωχὰ χαμομήλια.

«Ὅλα τ' ἀνθῆ, μητέρα, δὲν εἶν' ἀδελφάνια;
Σὲ γαστροῦλες καὶ κήπους, ἀγρούς καὶ βούκια,
Μιά ὄρσοια, καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα;
Νὰ πονῶ τὰ φτωχὰ δὲ μοῦ εἶπες ἐσὺ;
'Ὅλα τ' ἄθελα' τ' ἄλλ' ἀπ' ἀγάπη χρυσεῖ,
'Ἀπὸ ἔλεος τ' ἄλλα!

«Ποῖο παιδὶ σὺν ἐμὲ τέτοια ἔχει μαννοῦλα;
Τίνος ἄλλου ἀνοθεῖ ἔχουν τέτοια ὄρσοῦλα;
Τέτοια χάρι καὶ μύρο καὶ χροῶμα;
'Σ τοῦ σπητιοῦ μας τὴν πόρτα θ' ἀνοῖη κρεμαστὸ
'Ὡ; τὴν ἄλλη χρονιά ποῦ θ' ἀλλάξω κι' αὐτὸ
Μὲ καλλίτερ' ἀκόμα».

«—Ὡ παιδὶ μ', ὁ Θεὸς ἓνα ἄλλο στεφάνι
'Σ τὴ μεγάλη μικρὴ σου καρδιὰ ἔχει βάνει
'Ἀπὸ ἄλλου Μαγλοῦ ὠραιότητα
Μοσχομύριστο πάντα κι' ὀλόλευκ' ἀνοθεῖ
Μὰ σὺν γείρῃ ξερό δὲ' ἴμορεῖ ν' ἀλλαχθῆ'
Καὶ τὸ λὲν ἀ ὠ ὠ τ η τ α.»

ΚΡΕΤΗ ΠΑΛΛΑΜΑΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ τέταρτον ἤδη, γράφει ἡ Σφαῖρα Πειραιῶς, γίνεται μετανάστευσις εἰς Ἀμερικὴν ἕκ τινων δῆμων τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος καὶ τῆς ἐπαρχίας Κυνοῦρίας ἀνδρῶν γεωργικῶν, ἐπιζητούντων βελτίονα τύχην εἰς τὸν νέον κόσμον. Νὰ συμ-

βάλλῃ τὸ Βέλγιον, νὰ συμβάλλῃ ἡ Ὀλλανδία, νὰ συμβάλλῃ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία εἰς τὴν πύκνωσιν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀμερικῆς εἶνε εὐνόητον, διότι ἐν Βελγίῳ ἕκαστον τετραγωνικὸν χιλιόμετρον κατοικεῖται ὑπὸ 173 ψυχῶν, ἐν Ὀλλανδία ὑπὸ 110, ἐν Ἀγγλία ὑπὸ 100, ἐν Γερμανίᾳ δὲ, καὶ τοι ὑπὸ 75 μόνον ψυχῶν κατοικεῖται ἕκαστον χιλιόμετρον, οἱ κάτοικοι ἀναγκάζονται ἰδίως ὑπὸ τοῦ ἀφορήτου στρατιωτικοῦ νόμου νὰ ἐκπατρίζωνται, ἀλλ' ἐξ Ἑλλάδος, ἐν ἧ ἕκαστον τετραγωνικὸν χιλιόμετρον κατοικεῖται ὑπὸ 30 ψυχῶν, νὰ μεταναστεύουσιν οἱ κάτοικοι εἶνε ἀληθῶς περιέργον τὸ φαινόμενον ἀν μὴ εἶνε σπουδαϊότατον. Πεντήκοντα ἄνδρες ἀκμαῖοι καὶ ἐργατικοὶ ἐγκατέλιπον τὴν πατρίδα, κατὰ τὴν Σφαῖραν. Οἱ νέοι οὗτοι ἄποικοι κατάγονται οἱ πλείστοι ἐκ τοῦ ἐν Λακεδαιμόνι δήμου Θεραιπῶν, ἔχοντος πληθυσμὸν 6,500 κατοίκων, καὶ ἐκ τοῦ δήμου τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας Γερουθεῶν, ἔχοντος πληθυσμὸν 2,300 κατοίκων, καὶ ἐκ τοῦ ἐν Κυνοῦρίᾳ δήμου Σελινοῦντος, ἔχοντος πληθυσμὸν 4, 500 κατοίκων.

Πρωτοφανοῦς ἐκθέσεως ἡ ἐναρξὺς ἐγένετο πρό τινος ἐν τῷ ἀνακτόρῳ Ἀλεξάνδρῳ τοῦ Λονδίνου, ἐν ἧ ἐξετέθησαν δεκαμισχίλια ἀντικείμενα παντὸς εἶδους, ὧν ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τὸ δεκάλεπτον. Ἡ ποικιλία τῶν πραγμάτων ἐκπλήττει τοὺς πάντας παιγνίδια, βάρδοι, καπνοσύριγγες, ζωγραφίαι, φωτογραφίαι, μαχαίρια παντοῖα, καὶ μικροσκοπία ἔτι, ὅλα δὲ ταῦτα ἀντὶ τοῦ ἐλαχίστου χρήματος—ἐνὸς δεκάλεπτου. Μεταξὺ τῶν περιέργων ἐκθεματικῶν συγκαταριθμοῦνται ἡμερίδες καὶ περιοδικὰ, ἡμερησία, ἐβδομαδιαῖα, ἡ μηνιαῖα. Ἡ παλαιὰ διαθήκη μετ' εἰκόνων καὶ ἐρμηνειῶν, τιμᾶται δεκαλέπτου, ἐπίσης δὲ ἀντὶ ἴσου ποσοῦ προμηθεύεται τις—πράγμα πρωτάκουσον—δλόκληρον τὸ εὐαγγέλιον!

Γερμανός τις, ὁ δόκτωρ Hubbe Schleiden, προτίθεται νὰ περιέλθῃ τὴν Γερμανίαν πρὸς στρατολογίαν ἀποίκων, οὗς νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κεντρὴν Ἀφρικὴν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Congo πρὸς ἵδρυσιν μεγάλης ἀποικίας γερμανικῆς.

Ὁ ἐν Παρισίοις καθηγητὴς τῆς φυσικῆς ἱστορίας κ. Perrier δίδει τὰς ἀκολούθους περιέργους πληροφορίας περὶ τῆς διαρκείας τῆς πέψεως ἐν τῷ ἀνθρώπῳ:

Αἱ τροφαί, λέγει, ὡς ἐκ τῆς διαφόρου αὐτῶν φύσεως διαμένουσιν αἱ μὲν πλείονα αἱ δὲ ὀλιγώτερον χρόνον ἐν τῷ στομάχῳ πεπτόμεναι.

Ἐπεὶ πολλὰς ἄλλας ταχύτερον ἐγκαταλείπει τὸν στόμαχον ἡ ὄριζα, ἥτις διατηρεῖται ἐν αὐτῷ ἐπὶ μίαν μόνον ὥραν.

Κατόπιν ταύτης τάσσονται, ὁ μετὰ φάρου ζωμὸς (σοῦπα) αἱ πέτροφαί καὶ ὁ σαλομὸς, διατηρούμενα ἐπὶ 1 ὥραν καὶ $\frac{1}{2}$, τὸ βραστὸν γάλα, καὶ τὰ ἐβρασμένα ὡὰ ἐπὶ 2 ὥρας, τὰ τηγανισμένα ὡὰ, τὸ βραστὸν βόειον κρέας καὶ τὸ ἄβραστον